

Γαρεφαλιᾶς γαρέφαλο τσαὶ κανελλιᾶς κανέλλα,
σὰ μ' ἀγαπᾶς, μαργιόλας γιέ, κάμε τὸν κόπο τὸ' ἔλα
Εὔβ. (Βρύς.) Ἡ σημ. καὶ Ἑλληνιστ. καὶ Βυζαντ. Συνών.
καρεφίλι, καρνοφύλλι, μοσκοκάρφι, μπαχαρι-
κό. 2) Συνεκδ. α) Τὸ πρῶτον μικρὸν κέρατον τῶν ἐρι-
φίων Κύθν. β) Τὸ κέρατον αἰγῶν καὶ βοῶν Ἄνδρ.
(Κόρθ.) Βιθυν. Θράκ. (Μαῖστρ. Μυριόφ. κ.ά.) Μεγίστ.
Μύκ. Σέριφ.: Δέν ἔει μεγάλη γαρίφαλα (ἐνν. τὸ βόδι)
Κόρθ. Ἰερίφ. τὰ γαρόφαλα τοῦ βουδιού μὴ τοῦ γαῖμα
τοῦ γρουνιού Μαῖστρ. Συνών. κέρατο, κόρνο.
γ) Τὸ κέρατον τῆς ἐλάφου Ρόδ. Συνών. λαφοκέρατο.
δ) Ὁ στῦλος τοῦ ὑπέρου εἶδους κίτρων, διατηρούμενος
μετὰ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ καρποῦ Κρήτ. Πβ. γαριφαλά-
τος 1. 3) Τὸ ἄνθος τοῦ καλλωπιστικοῦ φυτοῦ «γαριφα-
λιᾶ», δι' ὃ ἰδ. γαριφαλιᾶ 2, διακρινόμενον διὰ τὸ ὠραῖον
χρῶμα (συνήθως ζωρὸν κόκκινον, ἀλλὰ καὶ λευκὸν καὶ
ποικίλον) καὶ τὴν εὐάρεστον ὁσμὴν κοιν. καὶ Πόντ.
(Χαλδ.) Τσακων.: Ἀγόρασα μερικὰ γαρίφαλα - Φτερίσε
μου ἕνα μπουκέτο γαρίφαλα - Τῆς πῆγε μιὰ ἀνθοδέσμη
ἀπὸ τριαντάφυλλα καὶ γαρίφαλα - Κόψε ἕνα γαρίφαλο
νὰ βάλω 'ς τὸ πέτο κοιν. Δὲ δ' λείπ' πούτ' τοῦ γαρέφα-
λου 'π' τ' ἀφτί Εὔβ. (Ἄκρ. κ.ά.) Ἡ γαρουφαλίνα κάνει
τὰ γαρούφαλα Πελοπ. (Ἑρμιόν.) Κόψε μ' ἕνα γαριό-
φαλο τσαὶ δῶσ' μου νὰ μυρίσω Σκυρ. Νὰ 'ρᾶρε κάτ'σι
γαρούφα ἀ Λένη! (Νὰ ἰδῆς κάτ'σι γαρίφαλα πού' ἔχει
ἡ Ἑλένη!) Τσακων. || Φρ. Τὸ γαρίφαλο τὰ μάρανε
(ἐνν. τὰ ροῦχα' ἐπὶ κακοενδεδυμένων, οἵτινες φέρουν
ἄνθος ἢ ἄλλο ἀνάμεικτον στόλισμα) Αἰγιν. Γαρούφαλου
ἀμύριστον! (ἐπὶ κόρης ἀναμφιβόλως ἀγνῆς) Σάμ. κ.ά.
"Ορ'σε δυὸ γαριόφαλα! (ἐπὶ φασκελώματος διὰ τῶν
δύο χειρῶν ἢ δις διὰ τῆς μιᾶς) Σκυρ. || Παροιμ. Τὸ γα-
ρούφαλο 'ς τ' ἀφτί κ' ἢ κασιόδα 'ς τὴν κορφή (ἐπὶ πτω-
χῶν ἐπιδεικτικῶς ἐνδυομένων) πολλαχ. Γαρούφαλο
'ς τὴν γειτονιά κι ἀγκάθι μέσ' 'ς τὸ σπῆτι (ἐπὶ τῶν φερο-
μένων εὐγενῶς πρὸς τοὺς ξένους, βαναύσως ὁμῶς πρὸς
τοὺς οἰκείους) Σίφν. Σύμ. || Γνωμ. Σ'τὰ εἴκοσι γαρί-
φαλο, 'ς τὰ εἴκοσι πέδε βιόλα | καὶ 'ς τὰ τριάδα διασεμὶ
καὶ 'ς τὰ σαράδα 'μόλα (ἐπὶ τῆς διαφορᾶς, ἣν παρου-
σιάζει ἡ ὠραιότης τῶν γυναικῶν ἀναλόγως τῆς ἡλικίας)
Θήρ. (Οἶα) || Ἄσμ.

Ἄσπρο γαρίφαλ-λο τοῦ Μά' κι ἄλιξε κατιφέ μου,
λέουμ βῶς ἀγαπᾶς ἀλλοῦ καὶ βαροφαίνεται μου
Νίσυρ.

Γαρούφαλ-λᾶο μῆμ-μαραθ-θῆς, κουτσί μου μῆμ-
μαδήσης,
κ' ἐσὺ ἄσπρο γιανσεμάκιμ-μου ἀλ-λᾶοῦ μὴν ἀγαπήσης
(κουτσί = ρόδον εἰς κατάστασιν κάλυκος) Ρόδ.

Κοιμήσου, χαιδεμένο μου, 'ς τὴν δροσερὴ σου κλίνη,
ὅπου μυρίζ' ἡ στρώση σου γαρούφαλα καὶ κρίνοι
Ἰων. (Ἑρυνθ.)

Γαρίφαλό μου τοῦ Μαῖου καὶ βιόλα μου καρνάδα,
'ιὰ σέναν ἐτραυόδησα τὴν ἄλλην ἐβδομάδα
(καρνάδα = κόκκινη) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

"Οταν σὲ βλέπου κ' ἔρχεσαι μὲ τ' ἄλλα παλληκάρια,
ἐσὺ 'σαι τὸ γαρίφαλον καὶ τ' ἄλλα τὰ κλοννάρια
Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Τσιμπούλι σ' ἔχω 'ς τὴν καρδιά, γαρούφαλο 'ς τ' ἀφτί μου,
κορώνα μὲ διαμαντικά σ' ἔχω 'ς τὴν τσεφαλή μου
(τσιμπούλι = ζουμπούλι) Πάρ.

Καρόφαλον τσαταλοντό μὴ τὰ σαράδα φύλλα,
σαράδα σ' ἀγαπούσα κι πάλ' ἰγὼ σὶ πῆρα
Λῆμν.

Ἄμὸν ντ' ἔκ'σεν ἀτο, ὁ Μανόλης δαιμονίστηκεν,
ἐκοκκίν'τσεν καὶ τὸ γαῖμαν σὰν γαριφίλον
Πόντ. (Χαλδ.) β) Ὑπὸ τὸν τύπ. γαρίφαλο τοῦ βουνού,
τὸ ἄνθος τοῦ φυτοῦ χιτῶν ὁ λεπυρώδης (tunica gluma-
cea) ἢ χιτῶν ὁ χνοώδης (tunica velutina), τῆς τάξεως
τῶν καρποφυλλωδῶν (caryophyllaceae) Ζάκ. κ.ά.
3) Διάφορα ἀγριοφύλουδα τῆς αὐτῆς τάξεως φυτῶν,
ὡς διόσανθος ὁ ἰξώδης (dianthus viscida), διόσανθος
ὁ εἰδικὸς (dianthus species), κλπ. Θεσσ. (Καλαμπάκ.
κ.ά.) Πελοπ. (Μάν.) Πβ. ἀγριογαρίφαλο.
Ἡ λ. καὶ ὡς κύρ. ὅν. ἀνδρῶν ἢ ἐπῶν. ὑπὸ τύπ. Γα-
ρίφαλος ὁ, Ἀθῆν. κ.ά. Γαρόφαλος Κύθηρ. Γαρούφαλος
Βιθυν. Θράκ. (Γέν. κ.ά.).

γαριφαλόβιολα ἡ, Κρήτ. (Μονοφάτσ.) γαρουφό-
βιολα Κρήτ. (Μαλάχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαρίφαλο καὶ βιόλα. Ὁ τύπ. γαρου-
φόβιολα ἐξ ἀμαρτ. γαρουφαλόβιολα, καθ' ἀπλο-
λογίαν.

Γαρίφαλο 3, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σηκώσου, γαρουφόβιολα, λούσου, χτενίσου μόσκο
καὶ τὸ γαρθὸ σοῦ φέραμε καὶ περιμένει ἀπ' ὄξω
Μαλάχ. Πβ. βιόλα 3.

γαριφαλοκέντητος ἐπίθ. ἀμαρτ. γαρουφαλοκέντη-
τος Ἀ. Καρκαβίτσ., Λόγ. πλώρ., 116 — Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. γαρίφαλο καὶ τοῦ ἐπίθ. κεντητός.
Ὁ κεκοσμημένος μὲ «γαρίφαλα», δι' ὃ ἰδ. γαρίφαλο 1
ἐνθ' ἄν.: Παίρνει 'ς τὸ χέρι γαρουφαλοκέντητο πορτο-
κάλι Ἀ. Καρκαβίτσ., ἐνθ' ἄν.

γαριφαλόλαδο τό, πολλαχ. γαριφαλόλαδον πολλαχ.
βορ. ἰδιωμ. γαρουφαλόλαδο Ζάκ. Πάρ. — Γ. Ξενόπ.,
Ἡ τιμὴ τοῦ ἀδελφ. 1,131. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαρίφαλο καὶ λάδι.

Ἀρωματικὸν ἔλαιον παρασκευαζόμενον ἀπὸ τὰ «γαρί-
φαλα» (μοσκοκάρφια) καὶ χρησιμοποιούμενον ἐν τῇ ζα-
χαροπλαστικῇ ἢ ὡς φάρμακον παυσίπονον (ὀδόντων
κλπ.) ἐνθ' ἄν.: Ἡ ἀδελφή του εἶχ' ἕνα χαλασμένο
δόντι... θὰ ἔπαιρνε κ' ἕνα μπουκαλάκι μὲ γαρουφαλό-
λαδο Γ. Ξενόπ., ἐνθ' ἄν.

γαριφαλόστομος ἐπίθ. ἀμαρτ. γαρουφαλόστομος
Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαρίφαλο καὶ στόμα.

Ὁ ἔχων τὸ στόμα μικρὸν καὶ ὠραῖον κατὰ τὸ χρῶμα,
ὡς τὸ ἄνθος γαρίφαλο: Ἄσμ.

Ποῦ πᾶς, γαρουφαλόστομο καὶ μπαμπακοστηθᾶτο ;
(ἐκ μοιρολ.)

γαριφαλούδι τό, ἀμαρτ. γαριφαλούδ' Θράκ.
(Τσανδ.) γαρεφαλούδι Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαρίφαλο διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦδι.

1) Τὸ ἄνθος «γαρίφαλο» (βλ. γαρίφαλο 3), κατ'
ἐννοίαν θωπευτικὴν Χίος (Καρδάμ.): Ἄσμ.

Καὶ τὸ φύτενγκα λουλ-λούδγια, | βγιόλες καὶ γαρε-
(φαλούδγια
κ' ἤρκουνταν τὰ κοπελ-λούδγια | καὶ μοῦ κλέβγαν
(τὰ λουλ-λούδγια

2) Εἶδος χόρτου, τὸ ὅποιον ἐχρησιμοποιεῖτο διὰ τὴν
παρασκευὴν φαρμάκου κατὰ τοῦ πυρετοῦ Θράκ. (Τσανδ.)